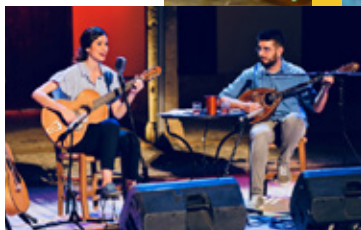

ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2019

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΑΞΙΟΘΕΑΣ

Ένα προλόγισμα από τους προλόγους μιας δεκαετίας

Μπαίνουμε φέτος στο εικοστό δεύτερο πολιτιστικό φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου, ένα φεστιβάλ που όχι μόνο έχει ενηλικιωθεί και ωριμάσει, αλλά και που έχοντας κλείσει τις δύο και μπαίνοντας στην τρίτη δεκαετία της ζωής του έχει πάρει τη θέση που του αξίζει στη συλλογική συνείδηση τόσο των καλλιτεχνών όσο και του κοινού. Η λέξη «Αξιοθέα» έχει γίνει σήμα που παραπέμπει σε μια σημαντική ιστορία του τόπου στο πεδίο των γραμμάτων και των τεχνών.

Υπάρχει ωστόσο μία λεπτομέρεια που αξίζει να της δώσουμε προσοχή. Όταν αναφερόμαστε σε 22 φεστιβάλ, μετρούμε με βάση το πόσα χρόνια αυτό λειτουργεί. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γιατί στην πράξη πρόκειται για 44 φεστιβάλ, αφού αυτό είναι το μόνο φεστιβάλ στην Κύπρο που έχει την εξής ιδιαιτερότητα. Χωρίζεται σε δύο ανεξάρτητα μέρη και γίνεται δύο φορές τον χρόνο, το πρώτο μέρος, κατά τους θερινούς μήνες Ιούνιο-Ιούλιο και το δεύτερο μέρος κατά τους φθινοπωρινούς μήνες Σεπτέμβριο και Οκτώβριο. Υπ' αυτούς τους όρους, είναι προφανές ότι πρόκειται για το πιο πλούσιο σε αριθμό εκδηλώσεων (και τα δύο μέρη του κάθε φεστιβάλ αγγίζουν μαζί κατά μέσο όρο τις 30 εκδηλώσεις ετησίως), αλλά και κατά γενική ομολογία το πιο ποιοτικό απ' όσα γίνονται στην Κύπρο. Συνδυάζει συναυλίες που καλύπτουν όλα τα είδη μουσικής - παραδοσιακής, εκκλησιαστικής, κλασικής και σύγχρονης, θεατρικές παραστάσεις σε όλο το φάσμα της δραματικής τέχνης - από τους αρχαίους δραματικούς ποιητές και τους δημιουργούς της Αναγέννησης (Ευριπίδης, Αριστοφάνης, Σαίξπηρ, Κορνάρος, Marco Antonio Foscolo) μέχρι τους λογοτέχνες και τους δραματουργούς του 20ού αιώνα (Παπαδιαμάντης, Τσίρκας, Χατζής, Tom Stoppard), αφιερώματα σε ποιητές (Ντάντε, Γέιτς, Λόρκα, Πεσσόα, Σεφέρης, Ρίτσος, Καββαδίας, Μόντης, Σινόπουλος, Γαλατόπουλος, Γκάτσος, Παυλόπουλος) ή σε θέματα της ποίησης (οι πόλεις, ο έρωτας

και ο θάνατος, ο αγώνας της ανεξαρτησίας, η σχέση ποίησης και μουσικής). Εκείνο που κάνει την Αξιοθέα να συνιστά μια ξεχωριστή και ανεπανάληπτη εμπειρία για κάθε σχήμα που φιλοξενεί είναι η μαγική ατμόσφαιρά της και η ποιότητά του κοινού της.

Κοιτάζοντας προς τα πίσω με πρόθεση να αξιολογήσουμε τη δουλειά μας, διαβάζοντας όσα έχουμε γράψει τα τελευταία δέκα χρόνια, ξεκινώντας από το 2009 όταν εγκαινιάστηκε το είδος των «προλόγων» στα προγράμματα της Αξιοθέας, διαπιστώνουμε με ικανοποίηση αλλά και με συγκίνηση πως δεν έχουμε να αλλάξουμε ή να προσθέσουμε κάτι. Εκφράζουν αυτοί οι πρόλογοι απολύτως αυτό που νιώθουμε και σήμερα γι' αυτόν τον μοναδικό χώρο, για τη γνησιότητα των καλλιτεχνών που τον αναζωογονούν κάθε χρόνο, για τη θεματική στόχευση που έχουμε επιλέξει πριν τόσο καιρό και ακολουθούμε πιστά και τώρα. Ανθολογούμε επομένως μια σειρά από χωρία από τους πρόλογους που συνόδευσαν τα προηγούμενα δέκα προγράμματά μας:

2009

...Φέτος η Αξιοθέα ξεκινά νωρίς. Απρίλης κι ακούς την άνοιξη να τρίζει. Η μουσική των λουλουδιών, οι ήχοι των χρωμάτων. Και γύρω πάροδοι, στενά σοκάκια. Της Χρυσασλινώτισσας, του Άη Κασσιανού. Η Αξιοθέα είναι έτοιμη και περιμένει. Φορώντας χρώματα και μυρωδιές. Περιμένει να γεμίσει πάλι με φωνές της ποίησης, της μουσικής. Η δωρεά μιας άλλης πραγματικότητας. Αυτής που υπάρχει όταν σταματά ο χρόνος. Όταν βγαίνεις απ' την πόλη, ξεφεύγεις απ' τον ξέφρενο καλπασμό του δήμιου χρόνου της, κι εισέρχεσαι στην αργυρή σιγή. Εγκάτοικος της μουσικής γαλήνης σε μιαν αυλή μυρωτική. Όπου η τέχνη του ουρανού σμίγει με την τέχνη του ανθρώπου. Όπου τα πράγματα σε πλησιάζουν σε κλίμακα ανθρώπινη. Στον υπαίθριο εσωτερικό χώρο της Αξιοθέας. Με τα αρχιτεκτονικά σημεία ενός παλιμψηστου πολιτισμού.

2010

Η Αξιοθέα ζει στη μνήμη του κοινού της. Που επιστρέφει κάθε χρόνο όπως τα αποδημητικά πουλιά, που ακολουθώντας υπομονετικά την περιπέτεια του χειμώνα, έρχονται ξανά σ' ένα χώρο μνήμης. Ευχαριστούμε το κοινό μας. Η Αξιοθέα είναι αυτό που είναι χάρη σ' αυτό. Οι δικές του υψηλές απαιτήσεις στηρίζουν την προσπάθειά μας να κρατηθεί η ποιότητα. Έτσι η Αξιοθέα δεν μετατρέπεται σε εμπορικό μαγαζί, παραμένει αυτό που είναι, το σώσιμο όπου αποθηκεύονται οι καλές πράξεις τόσων και τόσων σπουδαιών καλλιτεχνών, το σώσιμο της ηδονής, το φυλαχτό της μνήμης...

2011

Κάπως έτσι σκέφτομαι την Αξιοθέα. Σαν ένα μυθικό ποτάμι δίπλα στη νεκρή ζώνη, που ρέει δίπλα στον ταπεινωμένο Πεδιαιο, αυτόν τον παλιό θεό. Που κάποτε διέσχιζε περήφανος κι ελεύθερος τον κάμπο της Μεσσαορίας και τώρα παρηγοριέται ο μαύρος που μπορεί ακόμη ν' απολήγει μέσα στον κόρφο της Αμμοχώστου. Έτσι την σκέφτομαι. Σαν ένα ποτάμι που κοιμάται τον χειμώνα κι όταν έρχονται οι μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ξυπνά κι ανθίζει φέρνοντας πουλιά και χρώματα και μυρωδιές. Κάθε χρόνο τα ίδια και τα ίδια και όμως πάντα τόσο διαφορετικά. Χώρος που παραμένει πεισματικά ο ίδιος κι ένα φεστιβάλ που επιμένει στην ίδια θεματική, στις ίδιες επιλογές, συχνά στα ίδια έργα ή και στα ίδια σχήματα, τα οποία όμως ποτέ δεν είναι τα ίδια. Και αυτό είναι το σημαντικό. Το ίδιο που γίνεται αλλιώς ωραίο αν ο δημιουργός κατορθώνει να είναι ζωντανός και αλλιώςικός μέσα στον ίδιο τρόπο που τον ανακαλύπτει κάθε φορά μ' εκείνο το δέος του πρωτόγνωρου.

2012

Μπαίνοντας στην Αξιοθέα, ο ευαισθητοποιημένος θεατής θα διαπιστώσει ότι το νέο ξύλινο μονοπάτι που ξεκινά από την είσοδο και κινείται περιμετρικά της εξέδρας θυμίζει μονοπάτι σε δάσος ή μικρή αποβάθρα σε παραδοσιακό λιμανάκι όπου οι βαρκάρηδες φυλάσσουν τα πλεούμενά τους. Έτσι ο θεατής βρίσκεται, πριν ακόμα ξεκινήσουν τα δρώμενα, μέσα σ' ένα ταξίδι, μια περιδιάβαση που αν το θελήσουν οι Θεοί που κυβερνούν τους μυστικούς δρόμους της Τέχνης, μπορεί να εξελιχθεί σε μια μοναδική εμπειρία. Το ξύλινο μονοπάτι δεν προσφέρει μόνο μια πιο άνετη και πιο ασφαλή πρόσβαση, δίνει ταυτόχρονα το έναυσμα για μια φυγή σ' έναν άλλο κόσμο, σ' ένα άλλο επίπεδο, αυτό της αισθητικής που κυβερνούσε όσους είχαν το προνόμιο να ζουν μέσα σε τέτοιες αυλές, σε τέτοια σπίτια. Με κήπους μαγικούς με λογής δέντρα και λουλούδια, με λογής πουλιά. Γι' αυτό μείναμε απ' την αρχή περιδείξεις μπροστά στην τέχνη και τη μαστοριά των παλαιών κτισμάτων, αρχιτεκτόνων, οικοδόμων, ξυλουργών, σιδεράδων, οι οποίοι φαίνεται πως νήστευαν πρώτα, έκαναν την προσευχή τους και ύστερα έπιαναν τα εργαλεία, που τότε ήσαν αληθινές προεκτάσεις των χεριών τους και άγγιζαν με σεβασμό τα υλικά του τόπου. Την πέτρα, το ξύλο, το πλθάρι, το κεραμίδι, το χαλκό και το σίδηρο, το γυαλί και το καλάι.

2013

Σκέφτομαι, λοιπόν, πως μέσα στη λάσπη που σκέπασε τον τόπο μας θα ξαναφυτρώσει και θα ξαναθίσει ο άνθος της Αξιοπρέπειας. Αυτό το μυρωδάτο

άνθος που εξαφανίστηκε από τους κήπους και τα περιβόλια μας. Θα ξαναβρεθεί ο παλιός ρυθμός και από την αισθητική του «κεραμειούτος και φαύλου, του σιχαμερού» (Καβάφης), από την πολιτική των «ανίδων και χορτάτων» (Σεφέρης), από την πρακτική των υπερόγκων εξόδων και των ασύγγνωτων λαθών, θα ξαναγυρίσουμε σιγά σιγά στην αξία του Μέτρου. Θα μετρήσουμε το ανάστημά μας με βάση την ιστορία μας, με βάση τον πολιτισμό μας, με βάση τις δυνάμεις μας και θα κάνουμε, όπως λέει και η συλλογική φωνή στο «Άσμα του Γιοφουριού» με το οποίο ανοίγει το φετινό Φεστιβάλ της Αξιοθέας, μιαν φορεσιά «ίσια της ελιτζιάς μας», στο δικό μας δηλαδή μπόι. Θα πάσουμε να παριστάνουμε τους ολβίους με δανεικά που οδηγούν στην απώλεια της αξιοπρέπειας και –το ύψιστο κακό– στην απώλεια της εθνικής και της ατομικής μας ελευθερίας.

2014

...η πλωτή Αξιοθέα, που ταξιδεύει ανάλαφρη μέσα στον χρόνο, που κόβει τον καιρό βλασταίνοντας ξανά και ξανά, –φέτος ανάθρεψε με αγάπη τα υπέροχα γιασεμιά της εισόδου. Μιας εισόδου που προσπαθεί να είναι πέρασμα. Προς τον κόσμο της τέχνης. Κάτω από μιαν ανάλαφρη σκεπή λεπτής ευωδίας. Που να ενώνεται με τη σκιά του φεγγαριού και τη μελωδία που εκλύουν του «έναστρου θόλου οι νόμοι». Και με μια μόνο φιλοδοξία. Να προσφέρει στα αποδημητικά πουλιά της, που πάντα επιστρέφουν κάθε θέρος και κάθε φθινόπωρο, «νύχτες γιομάτες θαύματα, νύχτες σπαρμένες μάγια!»

2015

Θα μπορούσαμε βέβαια, κυριολεκτώντας, να ορίσουμε την Αξιοθέα όχι ως «Πολιτιστικό Κέντρο», αλλά ως «Απόκεντρο Πολιτισμικό Εργαστήρι», αφού, σε σχέση με το κεντρικό Πανεπιστήμιο απόκεντρη είναι –και δεν εννοώ μόνο από την άποψη του γεωγραφικού εντοπισμού της. Απόκεντρη και στην πραγματικότητα άγνωστη (ή και ενοχλητική) γι' αυτούς που δεν είναι σε θέση να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα στη δημιουργία πολιτισμού και στην επίδειξη αγορασμένου από την πιάτσα εμπορικού προϊόντος.

2016

Ίσως γι' αυτό έχουμε παρομοιάσει την Αξιοθέα σε πρόσφατα προλογικά σημειώματα ως καράβι που κινείται σε φουρτουνιασμένο πέλαγο ή σε ποτάμι που διασχίζει έναν άγριο και σκληρό βίοτοπο, προσπαθώντας να φτάσει στο λιμνιώνα του ετήσιου πολιτιστικού φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου και να παραδώ-

σει το πολύτιμο φορτίο της στους υπομονετικούς παραλήπτες που κάθε χρόνο συρρέουν στη μαγική αυλή της. Αλλά και να δώσει μια απάντηση σε αυτούς που ενώ «δεν κατέχουσι την άλφα σκιάς να πούσι», προσπαθούν να της φράξουν το δρόμο, να εμποδίσουν το ταξίδι προς τον δικό της λιμνιώνα που δεν είναι ο επίγειος τάφος της, αλλά ο τόπος απ' όπου ξεκινά ο μύθος της.

Κι αυτό γιατί η Αξιοθέα δουλεύει για την άλλη μας ζωή. Αυτήν που την κατασκευάζουμε συνεχώς με φαντασία και μ' όνειρο απ' τα παιδικά μας χρόνια. Αυτήν μας προτείνει. Την αληθινή. Όχι τη νέκρα της τάχα ωφέλιμης ιδιοτελούς ζωής, της διαμεσολαβημένης από ένα σωρό εξουσίες.

2017

Επιπλέον, το πολυ-γλωσσικό, όπως διαμορφώθηκε, φεστιβάλ της Αξιοθέας, φιλοξένησε γλώσσες και διαλέκτους από δεκάδες μέρη του κόσμου. Ας σημειώσω ενδεικτικά τις διαλέκτους που, είτε αδύνατες, είτε δυναμωμένες από την τέχνη νέων καλλιτεχνικών σχημάτων, ακούστηκαν ζωντανές και ακμαίες στην αυλή της Αξιοθέας: κυπριακή, κρητική, δωδεκανησιακή, ποντιακή, βλάχικη, μακεδονική, τα γκρεκάνικα και οι διάλεκτοι της εβραϊκής, καταλανικής, πορτογαλικής, ισπανικής και της μαλτέζικης γλώσσας, ακόμη και γλώσσες της Άπω Ανατολής (όπως τα φιλιππινέζικα).

Σκέψεις όπως αυτές συνδέονται με τα αισθήματα που μας διακατέχουν φέτος που, εν είδει απολογισμού είκοσι χρόνων δημιουργικής εργασίας, συνειδητοποιούμε το ρόλο που έπαιξε στην όλη δημιουργική πορεία μας η ύπαρξη και η μαγική λειτουργία του συγκεκριμένου «Σπιτιού». Του Αρχοντικού της Οδού Αξιοθέας.

Η Αξιοθέα είναι ένα σπίτι, μα συγχρόνως είναι και μια πατρίδα. Φέτος που κλείνουμε 20 χρόνια εδώ ξέρουμε πως δεν μεγαλώσαμε μόνοι μας. Μας έχει μεγαλώσει αυτό το «Σπίτι». Είναι η γιαγιά και η προγιαγιά μας. Γιατί αυτό είναι το πραγματικό «home» για πολλούς από μας (η «φωλιά» ή η «κούτσα» μας). Και δεν εννοώ μόνο όσους δουλεύουν εδώ. Εννοώ και αυτούς που είναι επίμονοι συγγάτοικοί μας σε κάθε εκδήλωση.

2018

Άφησα για το τέλος την πιο κρίσιμη έννοια για κάθε δημιουργό ή εν γένει για κάθε δημιουργική δραστηριότητα. Πού εγγράφονται τα αποτελέσματα μιας ποιοτικής δουλειάς, ποιος τα αφομοιώνει, ποιος τα αξιοποιεί κυρίως στο χώρο της παιδείας. Εδώ οι σκέψεις είναι μελαγχολικές. Σίγουρα το έργο αυτό (αφού δεν έχει εμπορικό ή δημαγωγικό χαρακτήρα) δεν εγγράφεται στη συνείδηση

των πολλών και ιδίως δεν εγγράφεται στη συνείδηση των πολιτικών αρχόντων και όσων άλλων παραγόντων εκπροσωπούν τις ποικίλες εξουσίες (συναριθμώ εδώ και την πανεπιστημιακή). Εγγράφεται όμως στη συνείδηση εκείνων των λίγων, των ξεχωριστών ή των «μυημένων» (κατά την καθαφική ορολογία) που αναζητούν την ουσία που βρίσκεται πίσω από το «τι» και το «πώς» κάθε έργου τέχνης. Δηλαδή ποια είναι, αφενός, η θεματική περιοχή που έχει προκρίθει προς μελέτη, και, αφετέρου, ποιος είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται αυτή η μελέτη. Αυτά μπορεί να μοιάζουν απλά ερωτήματα, προϋποθέτουν όμως κρίσιμες αποφάσεις που καθορίζουν το στίγμα κάθε καλλιτεχνικής εργασίας.

Δεν θα μιλήσω για τις δυσκολίες που συναντά η Αξιοθέα ή και άλλες ανάλογες προσπάθειες στον τόπο μας. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι κάθε προσπάθεια που δημιουργεί έργο καλό για τον τόπο, γεννά απαραίτητως και τον φθόνο. Είναι το πιο γλυκό αίσθημα των αναξίων.

Μιχάλης Πιερίδης
Λευκωσία, 22 Μαΐου 2019

Going forward with a retrospect of the past decade

We are entering this year into the twenty-second cultural festival of the University of Cyprus, a festival that has not only grown and matured, but having completed two decades since its inception and going ahead into the third, has also taken its rightful place in the collective consciousness of both artists and audiences. The name of Axiothea has become the symbol of quite significant developments in the artistic and cultural landscape of Cyprus.

There is, however, a detail that deserves to be noted. When we are referring to 22 festivals, we are measuring in years but that does not do justice to Axiothea, which has in fact hosted 44 festivals. The Cultural Festival of the University of Cyprus is the only recurrent forum for culture and the arts in Cyprus, which is divided into two separate parts and takes place twice a year: the first part, in the summer months of June and July, and the second part, in the autumn months of September and October. Seen from this perspective, this is indeed the festival that has offered the richest programme in terms of numbers (the two parts of each festival comprise an average of 30 performances per year) but also the most qualitative events, as it is generally admitted. It combines concerts that cover all music genres – traditional, ecclesiastical, classical and contemporary, theatrical performances spanning the range of dramatic art – from the ancient dramatic poets and the playwrights of the Renaissance (Euripides, Aristophanes, Shakespeare, Kornaros, Marco Antonio Foscolo) to the writers and dramatists of the 20th century (Papadiamantis, Tsirkas, Hatzis, Tom Stoppard), tributes to poets (Dante, Yeats, Lorca, Pessoa, Seferis, Ritsos, Kavvadias, Montis, Sinopoulos, Galatopoulos, Gatsos, Pavlopoulos) or to specific themes in poetry (cities, love and death, the struggle of independence, the relationship between poetry and music). What makes Axiothea a unique and unforgettable experience for any participating artist or band is its magical atmosphere and the quality of its audience.

Looking back in order to evaluate our work, reading the introductory texts we have written over the last ten years, starting from 2009 when the programmes of the Axiothea festival first acquired a foreword, we realise with satisfaction but also with a hint of sentimentality that we have nothing to change or add. These forewords still reflect most accurately how we feel for this unique place, for the authenticity of the artists who bring life to it every year, for the thematic focus we have chosen so many years ago and we are pursuing faithfully even today. That is why we have opted to remind some excerpts from the forewords that served as an introduction to our programmes in the last ten years:

2009

...This year Axiothea set off early. It was April and after several years of drought, the skies opened again. And you could hear spring tweeting. Now we enter the warm autumn of Cyprus. Where other music lies in store for us to enjoy, new sounds bound to bring other unique feelings. Axiothea is once again ready and waiting. Dressed in colours and scents. She waits to be filled with the voices of poetry and music. A gift from another reality. The one that exists when time sets still. When you exit the city, escape from the crazy rush of its unrelenting rhythm, and enter a silver silence. A denizen of the serenity of music in a courtyard full of scent. Where the art of heaven blends with the art of man. Where things acquire a human touch. In the open-air interior of Axiothea. With the architectural relics of a palimpsest culture.

2010

Axiothea lives in the memory of its audience. Those who come again every year like the migratory birds, which having patiently travelled their winter journey, return once more to a place of reminiscence. We thank our audience. Axiothea is what it is because of its devotees. It is their high expectations that sustain our effort to keep quality high. Hence, Axiothea does not wane down to a trade house; it remains what it is – a cellar storing the precious goods of so many great artists, the vault of pleasure, the keepsake of memory...

2011

This is how I perceive Axiothea. As a mythical river by the dead zone, a live river that flows next to the mortified Pediaeus, that ancient god who once traversed the plain of Mesaoria proud and free, and now finds consolation

in being still able to come to Famagusta's embrace. That is my vision of Axiothea. A river that sleeps in winter but when summer and autumn descend, comes to life and purls again, inviting birds, colours and scents. The same each year and yet so different every time around. A place that remains stubbornly the same and a festival that persists in the same thematic focus, the same selection, often the same performances or performers. And yet they are never the same. And this is the essence. That "same" which becomes differently beautiful when the artist manages to keep a fresh outlook and to revisit the same creative paths again and again with the awe of first discovery.

2012

Entering Axiothea, the sensitive viewer would notice that the new wooden pathway, which starts from the entrance and circles the tier, resembles a forest path or a wharf at a traditional berth where boatmen keep their vessels. Thus, even before the events start, viewers find themselves before a metaphorical journey, an excursion which, if the Gods governing the mysterious ways of art so wish, may turn into a unique experience. The wooden pathway offers more than an easy and secure access; it also gives the impetus for an escape to another world, to another level – that of the aesthetic values, which governed the lives of those who had the privilege of living in such courtyards, in such houses. With magical gardens home to all kinds of trees and flowers, all kinds of birds. That is why we approached with awe the art and mastery of those old masons, architects, artisans, carpenters, blacksmiths who rather fasted first, then said their prayer and only then reached for their tools, which were back then a genuine extension of their hands and touched with reverence the building materials of this land. Stone, wood, mud, clay, copper and iron, glass and tin.

2013

All this makes me believe that amid the dirt and mud, covering our land, the flower of Dignity, that fragrant flower which no longer grows in our gardens and orchards, will sprout and bloom again. The people of Cyprus will find their old rhythm, and from the aesthetics of "the clay, the common, the revolting" (Cavafy), from the politics of the "mindless and satisfied" (Seferis), from the practices of exuberant spending and inexcusable mistakes, we will gradually return to the valuable sense of Measure. We will measure our stature against our history, our civilization and our potential, and heeding to the collective

voice of the people as expressed in "The Ballad of the Bridge", which opens this year's Festival, we will put on a dress "equal to our build", i.e. proportionate to our real standing. We will stop playing rich and complacent with loans that deprive us of our dignity and – even worse – of our national and personal freedom.

2014

...the navigable river of Axiothea, which flows gently through time, dividing it in two, and swells again and again, has nursed lovingly this year the beautiful jasmines at the entrance. An entrance that seeks to be a passage – to the world of art. A passage under a delicate roof of recognisable scent that blends with the shadow of the moon and bonds with the melody governed silently by "the laws of the starry dome". And all this with one aspiration only: to offer to its itinerant birds that return every summer and every fall "nights full of miracles, nights sown with magic!"

2015

We could also, quite literally, define Axiothea not as a "Cultural Centre", but as a "Decentred Cultural Workshop", since it is indeed away from the central headquarters of the University, and I do not mean only in terms of geographical location. It is decentred, marginal and largely unknown (or disturbing) for those who are unable to make the difference between creating culture and showing off a commercial product purchased off the rack.

2016

Perhaps this is why, in previous forewords, we have likened Axiothea to a ship in a stormy sea or on a river crossing a harsh and unwelcoming land, trying to reach the harbour of the annual cultural festival of the University of Cyprus and to deliver her pressure cargo to its patient recipients who flock her magical courtyard again and again every single year. But also to respond to those who, without having the shred of a clue, are trying to cut her trip short, to prevent her from reaching her harbour, which far from being her earthly tomb, is the place where her myth begins. Because Axiothea is working for our other life, the one we have dreamt of since childhood. This is the life she is offering. The true one. Not the supposedly useful, yet empty and dead life driven by self-serving interests and mediated by all kinds of authority.

2017

In addition, the multilingual, as it evolved, festival of Axiothea welcomed languages and dialects from many other parts of the world. It is worth mentioning some of the idioms, which, though waning some of them, resounded powerful and alive in the courtyard of Axiothea, strengthened by the artistic effort of young musicians. These included the dialects of Cyprus, Crete and Dodecanese islands, the vernaculars of the Pontus, Vlach and Macedonian regions, the Grico of Southern Italy, the dialects of Hebrew, Catalan, Portuguese, Spanish and Maltese, even languages of the Far East (such as the Philippines).

These thoughts match the feelings that dominate us this year when contemplating on twenty years of creative work, we realise that none of what we have achieved would have been possible without the existence and miracle-making powers of this particular "Home" – the Axiothea Mansion.

Axiothea is both a home and a homeland. Having been here for 20 years, we know that we did not grow up alone. It is this "Home" that brought us up. It's our grandmother and great-grandmother. It is home for many of us – our nest, our den. And I don't refer only to those who work here but also to those who persistently come to live each performance with us.

2018

I left at the end the most crucial concern for any creator and any creative activity in general: where are the results of a worthy endeavor registered, who takes them in, who puts them to use, especially in education. This breeds troubling thoughts. It is clear that our work (which does not have a commercial or demagogic character) does not register in the consciousness of many people, and certainly not in the consciousness of the political and other actors representing various authorities (including the university authorities). It does register, however, in the consciousness of those few, singular and 'initiated' (in the sense Cavafy puts into this term) who seek the essence behind the 'what' and 'how' of every work of art, who are interested to understand what is the thematic area an artist has chosen to explore and how is the exploration done. These may seem like simple questions but they call for crucial decisions that determine the nature of any artistic work.

I will not refer to the difficulties, which the Axiothea Festival or other similar efforts in our country face. It is no surprise that every effort, which creates something good for society, inevitably generates envy. This is the sweetest feeling of the inept.

*Εγκάτοικος της μουσικής γαλήνης σε μian αυλή μυρωτική.
Όπου η τέχνη του ουρανού σμίγει με την τέχνη του ανθρώπου.
Όπου τα πράγματα σε πλησιάζουν σε κλίμακα ανθρώπινη.
Στον υπαίθριο εσωτερικό χώρο της Αξιοθέας.
Με τα αρχιτεκτονικά σημεία ενός παλίμψηστου πολιτισμού...*

*A denizen of the serenity of music in a courtyard full of scent.
Where the art of heaven blends with the art of man.
Where things acquire a human touch.
In the open-air interior of Axiothea.
With the architectural relics of a palimpsest culture.*

INFO

**The Ballad of the Bridge
THEPAK**

Adaptation, stage direction: Michalis Pieris
 Music: Evagoras Karageorgis
 Set and props: Christos Lysiotis
 Costumes: Eliana Chrysostomou,
 Marina Kleanthous
 Choreography: Michalis Pieris
 Kinesiology: Arianna Ikonou
 Light design: Yorgos Koukoumas
 Production manager, assistant director:
 Stamatia Laoumtzi

A stage adaptation of some of the most expressive versions of the famous Greek folk ballad "The Bridge at Arta" as preserved in Cyprus, Pontus, Crete, and Epirotic Greece.

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Δραματική προσαρμογή, σκηνοθεσία:
 Μιχάλης Πιερής
 Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης
 Σκηνικά: Χρίστος Λυσιώτης
 Κουστούμια: Ηλιάνα Χρυσοστόμου,
 Μαρίνα Κλεάνθους
 Επιμέλεια κίνησης:
 Αριάννα Οικονόμου
 Σχεδιασμός φωτισμού:
 Γιώργος Κουκουμάς
 Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
 σκηνοθέτις: Σταματία Λαουμτζή

Το Άσμα του Γιοφυριού
 Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Το Πολιτιστικό Κέντρο του Πανεπιστημίου Κύπρου εγκαινιάζει το 22^ο Φεστιβάλ της Αξιοθέας με μια παράσταση του καταξιωμένου έργου του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. «Το Άσμα του Γιοφυριού», το οποίο εδώ και 16 χρόνια κρατά αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατρόφιλου κοινού. Από την πρεμιέρα του το 2003, το έργο αυτό έχει διαγράψει μια σημαντική πορεία με πάνω από 50 παραστάσεις στην Κύπρο και στο εξωτερικό (Αρχαία Ολυμπία, Ποντετέρα, Κατάνια, Χανιά, Αμβούργο, Βερολίνο, Μόναχο, Λονδίνο, Γρανάδα, Βαρκελώνη, Αγία Πετρούπολη), ενώ ανεβαίνει φέτος, σε συνεργασία με την εταιρεία Medochemie, στις ακόλουθες ημερομηνίες:

Τετάρτη 5 Ιουνίου, 20:30, Αρχαίο Θέατρο Κουρίου
Τρίτη 24 & Πέμπτη 26 Σεπτεμβρίου, 20:30, Αρχοντικό Αξιοθέας
Πέμπτη 10 Οκτωβρίου, 20:30, Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας

Την εναρκτήρια εκδήλωση του 22^{ου} Πολιτιστικού Φεστιβάλ προλογίζει ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κύπρου, καθηγητής Τάσος Χριστοφίδης.

Πρόκειται για μια δραματική διασκευή στηριγμένη στις πιο εκφραστικές παραλλαγές του γνωστού ελληνικού δημοτικού τραγουδιού «Το Ποφύρι της Άρτας» από την Κύπρο, τον Πόντο, την Κρήτη και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Κάτι παραπάνω από ένα απολαυστικό θεατρικό δρώμενο, η παράσταση αποτελεί γόνιμη εκπαιδευτική εμπειρία, αφού δίνει την ευκαιρία σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς να έλθουν σε επαφή με κρίσιμους προβληματισμούς που προκύπτουν από τη μελέτη του δημοτικού τραγουδιού, όπως οι διάφορες παραλλαγές του ίδιου θέματος, καθώς και ζητήματα που άπτονται της ιστορικής, κοινωνικής και ιδεολογικής προοπτικής που διανοίγει η δημιουργική προσέγγιση των δημοτικών μας τραγουδιών. Παράλληλα, παρέχεται στον θεατή η δυνατότητα να παρακολουθήσει μια νεότερη σκηνική ερμηνεία του δημοτικού μας τραγουδιού μέσα στα συμφραζόμενα, τις αναζητήσεις και τις συλλογικές απορίες, της δικής μας εποχής.

Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τον συνθέτη
Ευαγόρα Καραγιώργη (λαούτο)

και τους μουσικούς

Γιώργο Χόπλαρο (βιολί),

Κυριάκο Αργυρού (κλαρίνο) και

Χριστόδουλο Σαντζιάκκη (νταούλι).

INFO

The Fascinating Rhythm of George Gershwin

A musical journey to the glorious 1920s and 1930s when the pair George and Ira Gershwin created unforgettable hits such as *Summertime*, *I Got Rhythm*, *Someone to Watch Over Me*, *Fascinating Rhythm*, and many others that changed the sound of jazz.

Classical interpretations and more modern versions presented by the Ioanna Troulidou Sextett that brings together the elite of the Cypriot jazz scene.

Ioanna Troulidou: vocals
 Elias Ioannou: trumpet
 Charis Ioannou: saxophone
 Marios Toumbas: piano
 Irenaeos Koulouras: double bass
 Ioannis Vafeas: drums

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Ιωάννα Τρουλλίδου: φωνή
 Ηλίας Ιωάννου: τρομπέτα
 Χάρης Ιωάννου: σαξόφωνο
 Μάριος Τούμπας: πιάνο
 Ειρηνάιος Κουλλουράς: κοντραμπάσο
 Ιωάννης Βαφέας: τύμπανα

The Fascinating Rhythm of George Gershwin
 Ioanna Troulidou Sextett

Μια συναυλία αφιερωμένη στον κορυφαίο συνθέτη και πιανίστα Τζορτζ Γκέρσουιν, ο οποίος συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωση και την εξέλιξη της τζαζ, δίνοντας συμφωνική διάθεση σ' αυτό το πλούσιο και ποικιλόμορφο μουσικό είδος.

Ένα μουσικό ταξίδι στις δεκαετίες του 1920 και 1930, όταν το δίδυμο Τζορτζ και Άιρα Γκέρσουιν μεγαλούργησαν γράφοντας αξέχαστες επιτυχίες όπως *Summertime*, *I Got Rhythm*, *Someone to Watch Over Me*, *Fascinating Rhythm* κ.ά., οι οποίες θα ακουστούν άλλοτε σε κλασικές ερμηνείες και άλλοτε σε πιο μοντέρνες διασκευές, ερμηνευμένες με τη βελούδινη άλτο φωνή της Ιωάννας Τρουλλίδου και τη δεξιοτεχνία των μουσικών που συγκροτούν το σχήμα της, το οποίο αντιπροσωπεύει την ελίτ της κυπριακής τζαζ σκηνής.

INFO

**The Terezín Requiem
Pancyprian Lyceum of Larnaca**

A powerful story by Josef Bor based on the real-life experiences of the author in the Terezín concentration camp in which many Jewish artists were assembled. A young conductor decides to undertake Verdi's Requiem with the motley crew of artists available to him. His passion for this monumental work and his struggle to perfect it is set amidst the backdrop of the horrors of concentration camp life, as he loses many of his performers to the inevitable.

Directed by: Ramiro Ramirez
Dramaturgy: Nicola Mitropoulou
Music editing: Eleni Papandreu
Movement: Elena Sotiriadou
Costumes: Maria Anastasiadou
Set and props: Despina Christou,
Ramiro Ramirez

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Ramiro Ramirez
(καθ. Θεατρολογίας)
Δραματουργική επεξεργασία:
Νικόλα Μητροπούλου
Μουσική επιμέλεια:
Ελένη Παπανδρέου
Κινησιολογία: Έλενα Σωτηριάδου
Ενδυματολογία: Μαρία Αναστασιάδου
Σκηνογραφία: Δέσποινα Χρίστου,
Ramiro Ramirez

Το Ρέκβιεμ της Τερεζίμ
Θεατρικό Εργαστήρι Παγκυπρίου Λυκείου Λάρνακας

Το θεατρικό έργο *Το ρέκβιεμ της Τερεζίμ* αποτελεί απόδοση του ομώνυμου λογοτεχνικού έργου του Γκόζεφ Μπोर, όπως παρουσιάστηκε από τους απόφοιτους της Σχολής Θεάτρου «Δήλος» της Δήμητρας Χατούπη. Πρόκειται για ένα εκπληκτικό έργο βασισμένο σε γεγονότα και φρικαλεότητες που βίωσε ο συγγραφέας στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Τερεζίμ.

Το στρατόπεδο του Τερεζίμ (ή Τερεζίμσταντ) βρισκόταν κοντά στην Πράγα. Οι Ναζί χρησιμοποιούσαν το στρατόπεδο συγκέντρωσης για να δείξουν στη διεθνή κοινή γνώμη ότι οι Εβραίοι περνούσαν... καλά ζώντας σε ένα θέρετρο. Θεωρητικά παρείχε καλή διαμονή, επαρκή σίτιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη κυρίως σε γνωστούς Εβραίους και καλλιτέχνες στους οποίους υπόσχονταν ότι θα επιβίωναν. Διάσημοι Εβραίοι καλλιτέχνες από όλη την Ευρώπη στέλνονταν στο στρατόπεδο αυτό, στο οποίο κάθε μέρα πέθαιναν δεκάδες άτομα κι άλλοι πολλοί στέλνονταν σε άλλα στρατόπεδα για εκτέλεση.

Το έργο παρουσιάζει την παράσταση που ετοιμάζουν οι έγκλειστοι στην Τερεζίμ κατ' εντολή των διοικητών του στρατοπέδου για την επίσκεψη του Ερυθρού Σταυρού στις 23 Ιουνίου 1944 για να δείξουν τον παράδεισο στον οποίο ζούνε. Αντιμέτωποι με τον βέβαιο θάνατο, οι άνθρωποι αυτοί καλούνται

να δημιουργήσουν για μια τελευταία φορά πριν σταλούν στους θαλάμους αερίων, μια ύστατη προσπάθεια επιβίωσης, μια μουσικοχορευτική παράσταση ως απάντηση στην φρικαλεότητα της ζωής τους εκεί.

Ο παράδεισος όμως είναι σάπιος. Παρουσιάζονται η αγριότητα και η βαρβαρότητα των Γερμανών φρουρών, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η πείνα, ο φόβος, αλλά και οι λιγοστές στιγμές χαράς και δημιουργίας που συνοδεύουν πάντα τη ζωή.

**Τους πρωταγωνιστικούς ρόλους ερμηνεύουν
(με σειρά εμφάνισης στην παράσταση):**

Χάνα Σέχτερ: Μαρία Αναστασιάδου
 Άαρων Σνάνιντερ: Φάνης Χρήστου
 Ραϊφ Σέχτερ: Νικόλα Μητροπούλου
 Ελένη / Ρεβέκκα: Ελένη Παπανδρέου
 Ελισάβετ/ Μαρούσκα: Έλενα Σωτηριάδου
 Έντιθ Στάν: Άννα Φιλιππίδου
 Ρουθ/ Μάρτα: Παρασκευή Λαμπρή
 Έρρικα / Έστερ: Χριστίνα Ζηνητρίδου
 Μάγιερ: Πέττα Λαζάροβα
 Σέρνερ: Χρίστος Μπητς
 Ροντρίγκ: Αρμάνδος Αντωνιάδης

©Salwa Photography

INFO

One voice, one guitar
Vakia Stavrou & Carlos Bernardo

A selection of songs from many corners the world, which blends together favourite melodies by Edith Piaf, Manos Hadjidakis, Antonio Carlos Jobim, Tomas Mendez, and others in a nostalgic journey to Latin America, Central Europe and Greece.

Performed by the Paris-based Cypriot singer and songwriter Vakia Stavrou and her long-time collaborator, guitarist and orchestrator Carlos Bernardo.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Τραγούδι: Βάκια Σταύρου

Κιθάρα: Κάρλος Μπερνάρντο

Μια φωνή, μια κιθάρα
Βάκια Σταύρου – Κάρλος Μπερνάρντο

Μετά από μια πρόσφατη περιοδεία στη Γαλλία και στην Ισπανία ως ντουέτο επί σκηνής, η τραγουδοποιός Βάκια Σταύρου και ο βραζιλιανός κιθαρίστας/ενορχηστρωτής Κάρλος Μπερνάρντο παρουσιάζουν για πρώτη φορά στην Κύπρο το ακουστικό αυτό πρότζεκτ με πρωταγωνιστές μια φωνή και μια κιθάρα. Σε πρώτο πλάνο τα συναισθήματα και μια γλυκιά νοσταλγία που πηγάζουν αβίαστα μέσα από τις ερμηνείες της Βάκίας Σταύρου στις εμφανίσεις της, σ' ένα μοναδικά επιλεγμένο ρεπερτόριο αγαπημένων τραγουδιών από πολλά μέρη του κόσμου, με αναφορές στη Λατινική Αμερική, στην Κεντρική Ευρώπη αλλά και στην Ελλάδα. Η Edith Piaf συναντά τον Μάνο Χατζηδάκη, ο Antonio Carlos Jobim τον μεξικάνο Tomas Mendez και η λίστα μεγαλώνει....

Σαν μια νύχτα μπουάτ, η συναυλία αυτή έχει ήδη κερδίσει το ξένο κοινό όπου έχει παρουσιαστεί και κάνει σταθμό στην Κύπρο, μεταφέροντας διά μέσου των τραγουδιών και των δυο αυτών καλλιτεχνών, χρώματα, συγκίνηση, εικόνες, δυνατό παλμό αλλά και μυστικά ταξιδιών.

Γιώργης Παυλόπουλος και Γιώργος Σεφέρης

INFO

“Poetry is an open door”

A philological and musical event dedicated to the great Greek poet Giorgis Pavlopoulos, who was one of the most important representatives of the post-war generation, but also to the man Giorgis Pavlopoulos who expressed his sensitivities, ethos and taste for life into a poetry which he described as an “erotic act”.

In the first part, Prof. Michalis Pieris and Prof. Dimitris Angelatos will speak about the life and work of the poet, while in the second part, the Polyphony Chamber Choir will perform 10 haiku by Giorgis Pavlopoulos, set to music by Evagoras Karagiorgis.

In Greek

FREE ENTRANCE

Ο Δημήτρης Αγγελάτος είναι Καθηγητής Νεοελληνικής Φιλολογίας και Θεωρίας της Λογοτεχνίας στο Τμήμα Φιλολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Τα ερευνητικά ενδιαφέροντα και τα δημοσιεύματά του (αυτοτελή, σε σύμμεικτους τόμους και περιοδικά) στρέφονται σε ζητήματα λογοτεχνικών ειδών στη νεοελληνική και ευρωπαϊκή λογοτεχνία, όπως και στις συγκριτολογικές διακαλλιτεχνικές προσεγγίσεις ιδιαίτερα των σχέσεων λογοτεχνίας και ζωγραφικής.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

«Η ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή»

Αφιέρωμα στον Γιώργη Παυλόπουλο

Μια εκδήλωση σε δύο μέρη, –φιλολογικό και καλλιτεχνικό– αφιερωμένη στον σπουδαίο έλληνα ποιητή, ο οποίος υπήρξε από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της μεταπολεμικής γενιάς, αλλά και στον άνθρωπο Γιώργη Παυλόπουλο που διοχέτευσε τις ευαισθησίες, τις αρχές και την όρεξή του για ζωή σε μια ποίηση την οποία ο ίδιος χαρακτήρισε «πράξη ερωτική».

Α Μέρος:

1. «Η χορδή και το τόξο: η δραματική λυρική ποίηση του Γιώργη Παυλόπουλου» από τον καθ. Δημήτρη Αγγελάτο, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο.
Το ενδιαφέρον της ανακοίνωσης στρέφεται στα δραστηρικά αφηγηματικά στοιχεία των ποιημάτων του Γιώργη Παυλόπουλου με στόχο να ανιχνευτεί ερμηνευτικά η ειδολογική ιδιαιτερότητά τους στο πεδίο της δραματικής λυρικής ποίησης.
2. «Η Κυπριακή εμπειρία του ποιητή Γιώργη Παυλόπουλου» από τον καθ. Μιχάλη Πιερή, Πανεπιστήμιο Κύπρου.
Η ομιλία περιστρέφεται γύρω από την «κυπριακή εμπειρία» του ποιητή της Ηλείας, μια διερεύνηση που στηρίζεται σε αδημοσίευτο υλικό (ποιήματα, επιστολές, φωτογραφίες και άλλα μνημόνια των επαφών του Παυλόπουλου με την Κύπρο).

Β Μέρος:

10 Χαϊκού για τετράφωνη Χορωδία

σε ποίηση Γιώργη Παυλόπουλου και μουσική Ευαγόρα Καραγιώργη
 Συμμετέχει η Χορωδία Δωματίου «Πολυφωνία».

«Τα 33 Χαϊκού του Γιώργη Παυλόπουλου είναι μικρές-μικρές αποστάξεις από ματιές ή σκέψεις του ποιητή πάνω σε απλά, καθημερινά πράγματα, όμως σημαντικά, τα οποία παρατηρούσε με έναν μελαγχολικό ερωτισμό. Μου άρεσαν πολύ και σκέφτηκα να κάμω κάτι αλλά τα έπιανα και τ' άφηνα, τα έπιανα και τα' άφηνα. Τον Δεκέμβρη του 2015, δοκίμασα σχεδιάζοντας το πρώτο, το *Κρυφό μου σώμα*, για τέσσερις φωνές a capella. Το αποτέλεσμα με ικανοποίησε και συνέχισα απνευστί ολοκληρώνοντας τα πρώτα 9 και το 13ο χαϊκού. Χρησιμοποίησα την τεχνική της επανάληψης (loop) για να μεγαλώσω τη φόρμα, όπως και την παράλληλη δομική της πολυτονικότητας, για να μεταφέρω τον λόγο του ποιητή μέσα από ένα ερωτοτροπικό μουσικό παιχνίδι, παράλληλο με αυτό που, όπως αντιλήφθηκα έκανε ο ίδιος, επιλέγοντας αυστηρά τις λέξεις, τα μοτίβα ή τη θεματολογία των ποιημάτων του. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία παρεισέφρησαν τρόποι, κλίμακες, μελωδικά σχήματα και ρυθμοί από το ελληνικό τραγούδι, νεότερο ή παλαιότερο, καθώς και μουσικές ιδέες ή τεχνικές από τη σύγχρονη μουσική γλώσσα.»

Ευαγόρας Καραγιώργης

χορωδία δωματίου
ΠΟΛΥΦΩΝΙΑ

Χορωδία Δωματίου «Πολυφωνία»

Η Χορωδία Δωματίου «Πολυφωνία» ιδρύθηκε το Νοέμβριο 2003 από τη Μάρω Σκορδή. Ειδικεύεται στη χορωδιακή μουσική “a capella”. Το ρεπερτόριό της περιλαμβάνει κλασική μουσική από το Μεσαίωνα μέχρι τον 21ο αιώνα, δημοτικά τραγούδια, Ελληνικά έντεχνα, 'ποπ', νέγρικα, musical, κ.ά.

Η «Πολυφωνία» συμμετέχει σε Διεθνή Συνέδρια και Φεστιβάλ κατόπιν πρόσκλησης από Οργανισμούς και φορείς (ISME στη Θεσσαλονίκη, Διεθνές Χορωδιακό Φεστιβάλ Τοσκάνης).

Έχει στο ενεργητικό της πληθώρα από συνεργασίες με καταξιωμένους σολίστ (Sharplin, Αβραάμ), μουσικά σύνολα (Σύνολο κιθάρων «Οκτο» - διευθύνση: Δ. Ρεγγίνος), μαέστρους (Ιωαννίδης, Melia, Μπουζάνης, Μπαλάς, Χατζηλοϊζου, Χατζηκτωρής) και συνθέτες (Tzwalfhoven «Long Distance Call», Στυλιανού «Θάλασσα-Ψυχή», Χριστοδουλίδη «Κρυφοί Ανέμοι», Μπαλάς «Ο εγωιστής γίγαντας», Παύλου «Κύριε», Καραγιώργη «10 Χαϊκού»). Συμμετείχε στα ΚΥΠΡΙΑ 2007 και συνεργάστηκε με τη Σ.Ο.Κ. και το Θ.Ο.Κ. στο έργο «Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας» (Mendelssohn).

Έπειτα από πρόσκληση του Europa Cantat, η «Πολυφωνία» συμμετείχε στην έκδοση «European Folk Songs», Carus 2.501, με το Κυπριακό Δημοτικό τραγούδι «Ψιντρή Βασιλιτζιά μου» σε επεξεργασία Δημήτρη Πετρίδη.

Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Μάρω Σκορδή

Γιώργης Παυλόπουλος

ΤΡΙΑΝΤΑΤΡΙΑ ΧΑΪΚΟΥ

<p>1. Κρυφό μου σώμα τα μυστικά σου μόνος εγώ τα ξέρω.</p>		<p>7. Δύο μάτια σπαθιά σκίζαν τα βλέφαρά του κι έμενε γυμνή.</p>
<p>4. Κάπου στ' όνειρο σ' άκουγα πουλάρι μου να χλιμιτρίζεις.</p>		<p>13. Να θέλω κι άλλο κι άλλο ακόμη. Κι εσύ να μη μου δίνεις.</p>

Αριστερά: Έργο του Γιώργη Παυλόπουλου.
 Δεξιά: Ο Γιώργης Παυλόπουλος με τη φιλόλογο Ανθή Κατσούλα
 σε εκδρομή στην περιοχή Ερυμάνθου, στην Ηλεία.
 Κάτω: Ο ποιητής με τον γιο του Χάρη και τον Μιχάλη Πιερή,
 στον Άγιο Ανδρέα Κατακόλου.

Ο ποιητής Γιώργης Παυλόπουλος (Πύργος Ηλείας 1924 – 2008) πρωτοπαρουσιάστηκε στα ελληνικά γράμματα το 1940, μαθητής ακόμη της Δ΄ Γυμνασίου, με δυο διηγήματά του που δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα του Πύργου «Πατρίς». Το 1942 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, αλλά δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του. Έμεινε στην Αθήνα πέντε χρόνια, από το 1945 έως το 1951, οπότε και επέστρεψε στον Πύργο κι εγκαταστάθηκε μόνιμα.

Το 1943 δημοσίευσε στο λογοτεχνικό περιοδικό «Οδυσσέας» του Πύργου τα πρώτα ποιήματά του. Από τότε και μέχρι τον θάνατό του συνεργάστηκε σε πολλά γνωστά λογοτεχνικά περιοδικά κι εφημερίδες με ποιήματα, μελέτες και μεταφράσεις Άγγλων ποιητών. Επίσης, συνεργάστηκε με τον φίλο και συμπατριώτη του ποιητή Τάκη Σινόπουλο για μια πειραματική γραφή κοινών ποιημάτων που ο Σινόπουλος συμπεριέλαβε στις συλλογές του. Σημαντική υπήρξε η φιλία του με τον Γιώργο Σεφέρη. Η μελέτη του «Από μια πρώτη συγκίνηση» αποτέλεσε τη συμμετοχή του στο τιμητικό αφιέρωμα *Για τον Σεφέρη*, ενώ το 2004 δημοσιεύτηκε στον τόμο *Γιώργος Σεφέρης, το ζύγισμα της καλοσύνης* (επιμ. Μιχάλη Πιερή) ένα εκτενές κείμενό του με τίτλο «Μνήμες από τον Γιώργο Σεφέρη».

Δημοσίευσε τις ποιητικές συλλογές *Το Κατώγι* (1971), *Το Σακί* (1980), *Τα αντικείμενα* (1988), *Τριαντατρία Χαϊκού* (1990), *Της γύφτισσας* (1996), *Λίγος Άμμος* (1997), *Ποιήματα 1943-1997* (2001), *Πού είναι τα πουλιά* (2004) και *Να μην τους ξεχάσω* (2008). Το 2017 εξεδόθη η δεύτερη συγκεντρωτική έκδοση της ποίησής του με τίτλο *Ποιήματα 1943-2008*, σε επιμέλεια της Γιώτας Κριτσέλη. Η πρώτη του ποιητική συλλογή μεταφράστηκε στα αγγλικά από τον Άγγλο ποιητή και καθηγητή της ποίησης στην Οξφόρδη Πίτερ Λίβι και κυκλοφόρησε στο Λονδίνο το 1971 από τις εκδόσεις Anvil Press Poetry. Ποιήματά του μεταφράστηκαν και στη Γαλλία, την Αμερική, τη Ρωσία και την Πολωνία. Προσκλήθηκε και διάβασε ποιήματά του σε πολλές πολιτιστικές εκδηλώσεις στην Αγγλία, Ολλανδία, Ισπανία, Ελλάδα και Κύπρο. Ανήκε στην «Εταιρεία Συγγραφέων» της οποίας υπήρξε και ιδρυτικό μέλος.

INFO

**Going North: Cyprus – Ioannina – Constantinople – Asia Minor
Christos Tsiamoulis and the Kyratzides**

An artistic project aimed at tracing through music, rhythms, songs, and the art of cinema the rich cultural tradition that flourished along the trade routes of the Aegean and had its centre in Constantinople.

The concert of is organised in cooperation with the Embassy of Greece to Cyprus.

- Christos Tsiamoulis: vocals, oud
- Achilleas Hahamis: vocals
- Dimitris Brendas: clarinet
- Nikos Skafidas: violin
- Nikos Angelopoulos: lute
- Alexis Nonis: percussion

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

- Χρήστος Τσιαμούλης: τραγούδι, ούτι
- Αχιλλέας Χακάμης: τραγούδι
- Δημήτρης Μπρέντας: κλαρίνο
- Νίκος Σκαφίδας: βιολί
- Νίκος Αγγελόπουλος: λαγούτο
- Αλέξης Νόνης: κρουστά

Συνδιοργανωτές:

- Πρεσβεία της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κύπρο
- Πολιτιστικές Υπηρεσίες Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού της Κύπρου

Χορηγός:

RCB Bank

**Βόρεια Διαδρομή: Κύπρος – Γιάννενα – Κωνσταντινούπολη – Μικρά Ασία
Χρήστος Τσιαμούλης και οι Κυρατζήδες**

Ένα σύνθετο καλλιτεχνικό πρότζεκτ που στόχο έχει να αναδείξει μέσα από τη μουσική, τους ρυθμούς, τα τραγούδια και την τέχνη του κινηματογράφου, τα ίχνη της πλούσιας πολιτισμικής διαδρομής που χαράχθηκε στους δρόμους των εμπόρων αγαθών με επίκεντρο την Κωνσταντινούπολη και έχει αφήσει το αποτύπωμά της στις παραδόσεις όλου του ελλαδικού χώρου μέχρι σήμερα.

Μέσα από τη μεγάλη ποικιλία των μουσικών παραδόσεων, ξεχωρίζει η αστική μουσική της Πόλης που η απήχσή της φτάνει μέσω Θράκης και Μακεδονίας ως τα Γιάννενα, το Ζαγόρι, την Άρτα και την Πρέβεζα, αλλά και στην Πελοπόννησο και τα Νησιά του Αιγαίου.

Πλούσια μελωδικά μοτίβα, τραγούδια και χορευτικοί σκοποί εναλλάσσονται δημιουργώντας μια γιορταστική ατμόσφαιρα γεμάτη μεράκι, πάθος και χορευτική διάθεση. Μέσα από τις φωνές του Χρήστου Τσιαμούλη και των Κυρατζήδων, πλαισιωμένες με πολλά οργανικά μέρη και αυτοσχεδιασμούς, η παράδοση κατορθώνει να γίνεται μια σύγχρονη μουσική που απευθύνεται σε όλους.

INFO

Rise Love
Eleni Era

A selection of songs from the debut album of the Berlin-based Cypriot classical pianist and choir leader, Eleni Era. With background in classical music and influences from the best singer-songwriters of today, Eleni creates a mesmerising atmosphere in her live performances, often layering her voice on a loop station to create a choir-like effect, always accompanying herself on the piano. Backing her up are her long-time friends and fellow artists, Lefteris Moumtzis (Freedom Candlemaker) on the guitar, backing vocals and synths, and Andreas Trachonitis on the drums and samples.

Sound engineer: Stefanos Pontos

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Eleni Era:
 φωνή, πιάνο, λούπες, συνθέσεις
 Λευτέρης Μουμτζής:
 ηλεκτρική κιθάρα, synthesizer,
 φωνητικά
 Αντρέας Τραχωνίτης:
 τύμπανα, samples

Ηχοληψία: Στέφανος Πόντος

Rise Love
Eleni Era

Η Κύπρια μουσικός Eleni Era η οποία ζει στο Βερολίνο τα τελευταία 11 χρόνια έρχεται για πρώτη φορά στη Αξιοθέα για να παρουσιάσει τον καρπό της πολύχρονης εργασίας της ως συνθέτρια που συγκεντρώνεται στον πρώτο της δίσκο Rise Love (Μάρτιος 2019, Louvana Records).

Με σπουδές στο πιάνο, η Eleni Era δούλεψε σαν σολίστ και σαν μαέστρος χορωδίας, έχοντας εμφανιστεί σε χώρους όπως τα Konzerthaus Berlin και Kammeraal der Philharmonie Berline, ενώ από μικρή ηλικία γράφει ανελλιπώς τραγούδια στα αγγλικά και στα ελληνικά. Οι συνθέσεις της, στοχαστικές και εξομολογητικές, φέρουν όλες τις επιρροές από τις μουσικές που αγαπά – από το κλασικό ρεπερτόριο μέχρι και τους σπουδαίους τραγουδοποιούς του σήμερα.

Οι ζωντανές της εμφανίσεις είναι μαγευτικές. Συχνά χρησιμοποιεί loop station, όπου ντουμπλάροντας τη φωνή της δημιουργεί την αίσθηση και τον ήχο της χορωδίας, συνοδεύοντας άμογα τον εαυτό της με το πιάνο. Στη συναυλία της στην Αξιοθέα, η Eleni Era συμπράττει επί σκηνής με τον Λευτέρη Μουμτζή (Freedom Candlemaker) στην κιθάρα, φωνητικά και synthesizer και τον Αντρέα Τραχωνίτη στα τύμπανα και τα samples.

INFO

**Karagiozis and the Giant of the Swamp
Christodoulos Antoniou – Pafos**

A traditional Greek shadow theatre performance adapted to the modern-day reality and presented by puppeteer Christodoulos Antoniou – Pafos.

The city's inhabitants keep throwing their rubbish into a swamp behind the Pasha palace, enraging the fearsome giant who lives there. When things go too far, the giant comes out of his lair and starts chasing the irresponsible people. Karagiozis has a mission to calm him down. Will he manage?

The performance is suitable for children of all ages, as well as for adults.

In Greek

FREE ENTRANCE

**Ο Καραγκιόζης και ο γίγαντας του βάλτου
Χριστόδουλος Αντωνίου Πάφιος**

Οι κάτοικοι της πόλης, μικροί και μεγάλοι, έχουν συνηθίσει να ρίχνουν τα σκουπίδια τους σε έναν βάλτο πίσω από το παλάτι του Πασά, προκαλώντας την αγανάκτηση και την οργή του φοβερού γίγαντα που ζει εκεί μέσα. Όταν τα πράγματα φτάνουν πλέον στο απροχώρητο, ο γίγαντας βγαίνει από τα λημέρια του και αρχίζει να κυνηγάει τους ανεύθυνους ανθρώπους. Ο Καραγκιόζης έχει αποστολή να ηρεμήσει τα πνεύματα. Θα τα καταφέρει άραγε;

Μια διασκεδαστική παράσταση η οποία φέρνει την τέχνη του παραδοσιακού Θεάτρου Σκιών κοντά στους προβληματισμούς της σημερινής εποχής, αγγίζοντας επίκαιρα ζητήματα όπως η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος.

Παρουσιάζει ο καραγκιοζοπαίκτης Χριστόδουλος Αντωνίου Πάφιος, εγγονός του Χριστοδούλου Πάφου (1904–1987), του μεγάλου μάστορα αυτής της πανάρχαιας τέχνης που έχει συνδεθεί άρρηκτα με την ελληνική λαϊκή παράδοση.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

INFO

With one breath

The outstanding Greek artists Olia Lazaridou and Nikos Xydakis present a performance based on the works of Greece's national poet, Dionysios Solomos, which blends poetry and music into a beautiful narration. The two performers are joined on stage by the composer and musician Michalis Nikopoulos and the qanun player Efe Zataidou.

Με μια Αναπνοή

Όλια Λαζαρίδου και Νίκος Ξυδάκης

Ένα ποιητικό αφήγημα σε δύο μέρη μέσα από τις αφηγήσεις, την ερμηνεία και το ταλέντο δύο μεγάλων καλλιτεχνών. Ένας μοναδικός συνδυασμός Λόγου και Μουσικής σε μια ξεχωριστή παράσταση βασισμένη στο έργο του εθνικού μας ποιητή Διονύσιου Σολωμού.

Στο πρώτο μέρος της παράστασης παρουσιάζεται ο Λάμπρος του Σολωμού, μια από τις πιο αινιγματικές μορφές του έργου του. Η ηθοποιός Όλια Λαζαρίδου και ο μουσικός Μιχάλης Νικόπουλος θα μας αφηγηθούν τη σκοτεινή του ιστορία του σαν ένα λαϊκό τραγούδι.

Στο δεύτερο μέρος της παράστασης ο Νίκος Ξυδάκης ερμηνεύει, σαν έναν εσωτερικό μονόλογο, ποιήματα του Διονυσίου Σολωμού μελοποιημένα από τον ίδιο. Τον συνοδεύει στο κανονάκι η Έφη Ζαϊτίδου.

Η παράσταση ξεκίνησε στο Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης τον Σεπτέμβριο 2018 και έκτοτε έχει παρουσιαστεί με τεράστια επιτυχία στην Αγγλικανική Εκκλησία στην Αθήνα, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Πρωτεύουσας Βιβλίου «Αθήνα 2018», στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά και σε άλλους επιλεγμένους χώρους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

INFO

**Takoushis-Karapatakis Project
Featuring Udo Demandt**

The contemporary jazz ensemble of pianist/composer Marios Takoushis and bassist/composer Gabriel Karapatakis, which have earned the appreciation of the audiences in Cyprus and abroad with their resourceful yet unassuming music with a distinctive European jazz sound, are joined on stage by Udo Demandt, one of the most accomplished percussionist in Europe, for a night of modern world jazz and virtuosic improvisations.

Marios Takoushis: piano, compositions
Gabriel Karapatakis: bass, compositions
Udo Demandt: percussion

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μάριος Τακούσις: πιάνο, συνθέσεις
Γαβριήλ Καραπατάκης: μπάσο, συνθέσεις
Udo Demandt: κρουστά

**Project Featuring Udo Demandt
Takoushis-Karapatakis**

Το σύνολο σύγχρονης τζαζ του Μάριου Τακούσις και του Γαβριήλ Καραπατάκης είναι γνωστό στο κοινό της Αξιοθέας με την πρωτότυπη, μα συνάμα ανεπιτήδευτη, μουσική διάθεση των δύο μουσικών, η οποία απονέμει έναν μοντέρνο ήχο που είναι χαρακτηριστικός της Ευρωπαϊκής τζαζ και βασίζεται σε δυνατές μελωδίες και δεξιοτεχνικούς αυτοσχεδιασμούς, αφηλώντας την οποιαδήποτε κατηγοριοποίηση.

Αυτή η ποικιλομορφία της μουσικής τους που πηγάζει από μια πραγματικά ελεύθερη έκφραση, τους επιτρέπει να δένουν αρμονικά με άλλους μουσικούς οι οποίοι προσθέτουν διαφορετικά στοιχεία και διευρύνουν τους οριζόντες του ντουέτου, ανοίγοντας δίαυλους προς άλλες μουσικές παραδόσεις και τεχνοτροπίες.

Μετά από τις επιτυχημένες εμφανίσεις τους στο παρελθόν με τη σύμπραξη του σπουδαίου σαξοφωνίστα David Lynch, του κρητικού λυράρη Ζαχαρία Σπυριδάκη, του τρομπετίστα Αντρέα Πολυζωγόπουλου αλλά και άλλων καλλιτεχνών οι Takoushis-Karapatakis Project φιλοξενούν φέτος τον εξαιρετικό μουσικό και καθηγητή κρουστών του Codarts Conservatory, Udo Demandt, ο οποίος προσδίδει βάθος και άλλο παλμό στις συνθέσεις του σχήματος που συνδιαλέγονται με την παραδοσιακή μουσική της Μεσογείου, ακλουθώντας ωστόσο την πορεία και την εξέλιξη των διάφορων τεχνοτροπιών της τζαζ.

INFO

Pre-war rebetiko

A selection of rebetiko songs from the pre-war period, 1920-1940, written by composers such as Markos Vamvakaris, Spyros Peristeris, Vassilis Tsitsanis, Kostas Skarvelis and others, performed with much respect for this long-standing musical tradition by two young and talented artists with extensive research on the history of rebetiko.

Vangelis Petriniotis:
three-string bouzouki, vocals
Despina Psatha:
folk guitar, vocals

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Βαγγέλης Πετρινώτης:
τρίχορδο μπουζούκι, τραγούδι
Δέσποινα Ψαθά:
λαϊκή κιθάρα, τραγούδι

Προπολεμικό Ρεμπέτικο
Βαγγέλης Πετρινώτης – Δέσποινα Ψαθά

Η σύμπραξη επί σκηνής του Βαγγέλη Πετρινώτη και της Δέσποινας Ψαθά αποτελεί συνέχεια των ερευνητικών ενδιαφερόντων των δύο ταλαντούχων μουσικών και εστιάζει στο ρεμπέτικο τραγούδι της περιόδου 1920-1940. Η ελληνική αστική μουσική υπήρξε κοινό σημείο έρευνας και για τους δύο, τόσο σε προπτυχιακό όσο και μεταπτυχιακό επίπεδο, μιας και είναι απόφοιτοι του τμήματος Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης, του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Γι' αυτό και οι ζωντανές εμφανίσεις τους βασίζονται σε αφομοιωμένες γνώσεις για την ιστορία του ρεμπέτικου που βρίσκουν ανταπόκριση στις ιδιαίτερες επιλογές τραγουδιών.

Το πρόγραμμα το οποίο οι δύο καλλιτέχνες παρουσιάζουν φέτος αντλεί από το προπολεμικό ρεπερτόριο του ρεμπέτικου και περιλαμβάνει ιστορίες για τεκέδες, μάγκες, έρωτα και χωρισμό, καθώς και ορχηστρικοί σκοποί συνθετών της εποχής όπως ο Μάρκος Βαμβακάρης, ο Σπύρος Περιστέρης, ο Βασίλης Τσιτσάνης, ο Κώστας Σκαρβέλης και άλλοι.

INFO

**Aristophanes' Lysistrata
by Costas Montis
THEPAK**

The Theatrical Workshop of the University of Cyprus presents Aristophanes' famous anti-war comedy translated and adapted into Cypriot dialect by arguably the best contemporary poet of Cyprus, Costas Montis. One of THEPAK's most successful productions, which brings to the Ancient Greek comedy an intense local flavour, an unmistakably Cypriot character.

Adaptation and direction: Michalis Pieris
Music: Evagoras Karagiorgis
Set & costumes: Christos Lysiotis, Eliana Chrysostomou.
Production manager, assistant director: Stamatia Laoumtzi

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Δραματουργική προσαρμογή/
Σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερός
Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης
Σκηνικά, κοστούμια: Χρίστος
Λυσιώτης, Ηλιάνα Χρυσοστόμου
Κινησιολογία: Μιχάλης Πιερός
Χορογραφία: Έλενα Χριστοδουλίδου
Φωτισμοί: Γιώργος Κουκουμάς
Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτης: Σταματία Λαουμτζή

**Αριστοφάνους «Λυσιστράτη» του Κώστα Μόντις
Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου**

Η «κυπριακή Λυσιστράτη», μια παραγωγή-σταθμός στην πορεία του Θ.Ε.ΠΑ.Κ., ανεβαίνει ξανά για να δροσίσει τη ζεστή αυτή νύκτα του Ιουλίου με τη φρεσκάδα του αριστοφανικού χιούμορ και τη χυμώδη κυπριακή διάλεκτο, την οποία ο Κώστας Μόντις αναδεικνύει αριστοτεχνικά μέσα από την έξοχη απόδοσή του και τις έξυπνες γλωσσικές και υφολογικές μεταφραστικές λύσεις του.

Κάθε άλλο παρά μια απλή μετάφραση, η διασκευή του Μόντις προσδίδει στην αρχαία ελληνική κωμωδία ένα έντονα τοπικό χρώμα, ένα σαφέστατο διαχρονικό κυπριακό χαρακτήρα, διατηρώντας το μπρίο του αριστοφανικού έργου και αναδεικνύοντας όλο τον πλούτο της κυπριακής ντοπιολαλιάς. Δεν είναι τυχαίο ότι η παράσταση έχει καθιερωθεί στα θεατρικά δρώμενα της Κύπρου ως πρότυπο σύγχρονης απόδοσης αρχαίου κειμένου.

Στην παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. ο κυπριακός χαρακτήρας εκτείνεται και στο επίπεδο της γενικότερης μουσικής και ρυθμικής οργάνωσης του έργου, το οποίο εντάσσεται πλέον στην πολιτισμική κοιτίδα της δημοτικής και λαϊκής παράδοσης της Κύπρου. Σε αυτό το εγχείρημα, πέρα από τη σκηνοθεσία και την κινησιολογία, σημαντικό ρόλο έχει παίξει η μουσική του Ευαγόρα Καραγιώργη, η οποία συνομιλεί δημιουργικά με την κυπριακή δημοτική παράδοση καθώς και η ενδυματολογική προσέγγιση του Χρίστου Λυσιώτη που εμπνέεται από τις παραδοσιακές κυπριακές φορεσιές.

Από την πρεμιέρα της, το φθινόπωρο του 2000 στο Αναγεννησιακό Φεστιβάλ του Ρεθύμνου, και έως σήμερα η «Λυσιστράτη» του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. έχει παρουσιαστεί πολλές φορές στην Κύπρο και στο εξωτερικό (σε Πολιτιστικά Φεστιβάλ Δήμων της Κύπρου και της Κρήτης, στη Διεθνή Συνάντηση Πανεπιστημιακού Θεάτρου Ολυμπίας, στο King's College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, στην Εταιρεία Κρητικών Σπουδών – Ίδρυμα Καψωμένου στα Χανιά, ακόμη και στο σκλαβωμένο Γυμνάσιο του Ριζοκαρπάσου). Γνώρισε εντυπωσιακή ανταπόκριση από το κοινό και την κριτική και έγινε μια από τις πλέον επιτυχημένες παραγωγές του Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

INFO

My sea-kissed land

A journey into the musical heritage of Cyprus with the outstanding traditional music performers Kyriakos Mappouras and Savvas Lambrou and their younger followers from the Santouto ensemble.

Kyriakos Mappouras: vocals
Savvas Lambrou: violin

Santouto:

Veronika Aloneftou: santur
George Lambrou: violin
Constantina Xenofontos: vocals
Charalambos Panteli: lute

Sound Engineer: Christos Christodoulou

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Κυριάκος Μαπούρας: τραγούδι
Σάββας Λάμπρου: βιολί

Σαντούτο:

Βερόνικα Αλωνεύτου: σαντούρι
Γιώργος Λάμπρου: βιολί
Κωνσταντίνα Ξενοφώντος: τραγούδι
Χαράλαμπος Παντελής: λαούτο

Ηχοληψία: Χρίστος Χριστοδούλου

Γη μου θαλασσοφίλητη

Κυριάκος Μαπούρας, Σάββας Λάμπρου και οι «Σαντούτο»

Ένα μουσικό ταξίδι στις μνήμες της μουσικομηρισμένης και θαλασσοφίλητης Κύπρου, μέσα από τα τραγούδια και τους σκοπούς της παράδοσης, όπως μας τα παρουσιάζουν ο Κυριάκος Μαπούρας και ο Σάββας Λάμπρου, σημαντικοί εκφραστές της κυπριακής παραδοσιακής μουσικής, οι οποίοι έχουν αφήσει τη δική τους σφραγίδα και τεχνοτροπία στο αγαπητό αυτό είδος.

Συνταξιδιώτες τους, η νεότερη γενιά, το μουσικό σχήμα «Σαντούτο», για τους οποίους οι παλαιότεροι λειτουργούν ως φωτοδότες όχι μόνο μουσικά αλλά και σε όλες τις πτυχές της ζωής τους. Η άδολη αγάπη των δύο γενεών για τη μουσική τους παράδοση, τους ενδυναμώνει να εξελίξουν και να παραδώσουν στις επόμενες γενιές αυτό που τους παραδόθηκε.

20

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ
Το Άσμα του Γιοφρυιού
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

24

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ
The Fascinating Rhythm
of George Gershwin

26

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ
Το Ρέκβιεμ της Τερεζίτς
Παγκύπριο Λύκειο Λάρνακας

40

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ
Rise Love
Eleni Era

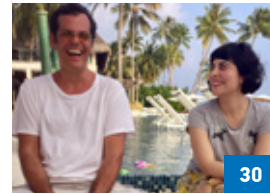
42

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
Παράσταση Καραγκιόζη
Χριστόδουλος Α. Πάφιος

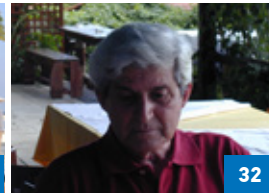
44

ΤΡΙΤΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ
Με μια Αναπνοή
Όλ. Λαζαρίδου – Ν. Ξυδάκης

30

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ
Μια φωνή, μια κιθάρα
Βάκια Σταύρου – Κάρλος Μπερνάρντο

32

ΤΡΙΤΗ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ
Αφιέρωμα
στον Γιώργη Παυλόπουλο

38

ΠΕΜΠΤΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ
Βόρεια Διαδρομή
Χρ. Τσιαμούλης και Κυρατζήδες

46

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ
Takoushis-Kararatakis
Featuring Udo Demandt

48

ΤΡΙΤΗ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ
Προπολεμικό Ρεμπέτικο
Β. Πετρινιώτης – Δ. Ψαθά

50

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ
Αριστοφάνους «Λυσιστράτη»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

54

ΔΕΥΤΕΡΑ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ
Γη μου θαλασσοφιλήτη
Κ. Μαρπούρας, Σ. Λάμπρου
«Σαντούτο»

Όλες οι εκδηλώσεις αρχίζουν στις 20:30
Η παράσταση τη Δευτέρα 1 Ιουλίου αρχίζει στις 19:45

Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή | 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday | 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

Το ταμείο ανοίγει μισή ώρα πριν από την έναρξη της κάθε εκδήλωσης
Εισιτήριο: €10 | Φοιτητικό/Μειωμένο: €5
Εισιτήριο διαρκείας για όλες τις παραστάσεις Μαΐου – Ιουλίου: €40

Ticketing desk opens 30 minutes before each performance
Ticket price: €10 | Students/Discounted tickets: €5
Ticket card for all May – July events: €40

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ Θ.Ε.ΠΑ.Κ. ΕΚΤΟΣ ΑΞΙΟΘΕΑΣ

«Το Άσμα του Γιοφουριού»

Τετάρτη 5 Ιουνίου
Αρχαίο Θέατρο Κουρίου

«Αριστοφάνους Λυσιστράτη» του Κώστα Μόντη

Τετάρτη 17 Ιουλίου
Αραδίππου

«Ερωτόκριτος» του Βισσέντζου Κορνάρου

30 Ιουλίου, Ηράκλειο
1 Αυγούστου, Χανιά
2 Αυγούστου, Ανάγεια
3 Αυγούστου, Ρέθυμνο

Διευθυντής Πολιτιστικού Κέντρου: Μιχάλης Πιερής
Υπεύθυνη Παραγωγής Θ.Ε.ΠΑ.Κ.: Σταματία Λαουμτζή
Πολιτιστική Λειτουργός: Ιρένα Αλέξειεβα
Γραφικά: Γιάννος Χριστοφόρου
Γραμματειακή Υποστήριξη: Χαρά Καϊάφα
Τεχνική Υποστήριξη: Κυριάκος Κακουλλής

Cultural Centre Director: Michalis Pieris
Production Manager THEPAK: Stamatia Laoumtzi
Cultural Affairs Officer: Irena Alexieva
Graphic Design: Yiannos Christoforou
Administrative Support: Chara Kaiafa
Technical Support: Kyriakos Kakoullis

Διοργανωτής/Organiser

Χορηγοί/Sponsors

Χορηγοί Επικοινωνίας/Media Sponsors

Υποστηρικτής/Supporter

ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δευτέρα – Παρασκευή 9.30 – 13.30

Τηλ. 22894531-2

Email: culture@ucy.ac.cy

INFORMATION

Monday – Friday 9.30 – 13.30

Tel. 22894531-2

Email: culture@ucy.ac.cy